ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **X. Y.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2016, č. j. MV-98503-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 A 154/2016 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále také „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalované. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 6. 6. 2016, č. j. OAM-14138-60/PP-2013, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění v době rozhodné (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v návaznosti na ustanovení § 15a téhož zákona a nevydáno povolení k přechodnému pobytu.

[2] V řízení před městským soudem žalobce uplatnil dva žalobní body. V prvním žalobním bodu namítal nedostatečně zjištěný stav věci a z něj plynoucí vadu správního řízení spočívající v tom, že nebyl prvostupňovým správním orgánem ani žalovaným (dále také „správní orgány“) shledán jako rodinný příslušník občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců (dále také „rodinný příslušník“). Byť nebydlí se svou nezletilou dcerou A. K., která nabyla občanství České republiky po matce narozením, ve společné domácnosti, projevuje o ni trvalý zájem a rovněž pravidelně přispívá na její výživu, přičemž tento vztah již značnou dobu trvá, což prokazuje jeho vůli, aby byl za rodinného příslušníka považován. Ve druhém žalobním bodu poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v otázce přiměřenosti zásahu do jeho rodinného a soukromého života zamítnutím žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[3] Městský soud ani jedné ze žalobních námitek nepřisvědčil. Předně žalobce není rodinným příslušníkem vůči své dceři, protože pro status rodinného příslušníka nesplňuje podmínku dle § 15a zákona o pobytu cizinců, kterou je život ve společné domácnosti. Bylo prokázáno svědeckými výpověďmi jak žalobce, tak matky A. K., že žalobce společnou domácnost se svojí dcerou nesdílí. Přiměřeností zásahu do osobního a rodinného života žalobce se správní orgány zabývaly, přičemž tento zásah neshledaly s ohledem na další možnost legalizace pobytu na území České republiky, kterou v případě žalobce je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu jako manžel cizince s povoleným pobytem na území České republiky, neboť jeho manželka Ch. X. a její dvě nezletilé děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku městského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 téhož zákona. Stejně jako v podané žalobě je názoru, že je rodinným příslušníkem své dcery, přičemž tuto otázku městský soud nesprávně posoudil. Správní orgány se navíc nedostatečně vypořádaly s přiměřeností dopadu svých rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života v rozporu s §174a zákona o pobytu cizinců. V případě návratu do Číny jsou tamní občané neochotně přijímáni zpět. Děti narozené v zahraničí nemohou jednoduše získat takzvanou registraci v místě bydliště a nemohou se pak bez komplikací přihlásit do školy, k lékaři apod., což je v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť odloučení nezletilých dětí od faktického otce ani jejich nucené vycestování není v jejich „nejlepším zájmu“. Navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

[5] Žalovaná svého práva vyjádřit se k podané kasační stížnosti nevyužila.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud je v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem kasační stížnosti a důvody, pro které je podána. Stěžovatel podanou kasační stížností předestírá důvody nezákonnosti rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu, které již přednesl městskému soudu v podané žalobě s výjimkou argumentace Úmluvou o právech dítěte a tím souvisejícím nejlepším zájmem dítěte. V nejlepším zájmu dětí (jak jeho dcery A. K., tak dvou nezletilých dětí jeho manželky) není zamítnutí jeho žádosti o povolení přechodného pobytu. Vzhledem k tomu, že tuto argumentaci stěžovatel uplatňuje v podané kasační stížnosti poprvé, přičemž mu nic nebránilo, aby tak učinil v podané žalobě, nebude kasační soud v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. k této námitce pro nepřípustnost přihlížet.

[8] Kasační stížnost je tedy přípustná ze dvou stěžovatelem uváděných důvodů, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky městským soudem, zda je stěžovatel rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců vůči své dceři, a z důvodu nedostatečného posouzení zásahu do osobního a rodinného života zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu, jak správními orgány, tak městským soudem. Tyto stěžovatelem uváděné důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud posoudil a dospěl k jednoznačnému závěru o jejich nedůvodnosti.

[9] Stěžovatel podle § 15a zákona o pobytu cizinců skutečně není rodinným příslušníkem vůči A. K., neboť není splněna podmínka sdílení společné domácnosti dle § 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Tato skutečnost vyšla najevo jak při svědecké výpovědi stěžovatele a matky A. K., tak při bytové kontrole u matky na adrese hlášeného pobytu, přičemž o ní není sporu. Stěžovatel prohlásil, že žije se svojí manželkou a dvěma jejími dětmi v jiném místě, a proto městský soud posoudil předmětnou otázku v souladu se zákonem, stejně jako správní orgány, přičemž pro tento závěr byl náležitě zjištěn skutkový stav v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, neboť o něm nejsou důvodné pochybnosti.

[10] Zásah do rodinného a osobního života stěžovatele správní orgány ani městský soud neshledaly, přičemž pro tento závěr jsou jak ve správních rozhodnutích, tak v rozsudku městského soudu, uvedeny důvody. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že by odůvodnění bylo pouze formální, neboť stěžovatel skutečně má jiné zákonné možnosti legalizace svého pobytu. Ostatně § 174a zákona o pobytu cizinců stanovuje pouze okruhy skutečností, které by měly správní orgány při hodnocení přiměřenosti svých rozhodnutí ve věcech pobytu cizinců posuzovat, při rozhodování o žádostech o přechodný pobyt však tuto povinnost dle zákona správní orgány vůbec nemají a ani k tomuto nejsou směřovány judikaturou zdejšího soudu (viz rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30), přesto se touto otázkou zabývaly. Jakákoliv argumentace stěžovatele stran toho, že správní orgány měly zkoumat soulad svých rozhodnutí ve věci stěžovatele z úřední povinnosti, je

lichá. Tyto požadavky na správní orgány by mohly v souladu s výše uvedeným vyplývat pouze z výslovného ustanovení zákona anebo nepřímo ze soudní judikatury, ovšem nikoliv z té, která je uvedena v kasační stížnosti (jde o rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34). Kritéria, která mají být dle stěžovatelem uvedené judikatury posuzována v cizineckých věcech, se totiž uplatňují pouze při posuzování přiměřenosti zásahu do osobního a rodinného života cizince při rozhodování o správním vyhoštění, což není případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s posouzením zásahu do osobního a rodinného života stěžovatele provedeného jak správními orgány, tak městským soudem, neboť stěžejní je skutečnost, že stěžovatel má další možnosti legalizace svého pobytu na území České republiky.

V. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

[13] Stěžovatel společně s podáním kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť bezprostředně po shromáždění potřebných podkladů přistoupil k rozhodnutí ve věci samé, přičemž za těchto okolností by bylo posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku zbytečné. Vzhledem k tomuto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, který bude stěžovateli vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu